

SVOBODNA SLOVENIJA

ESLOVENIA LIBRE

AÑO XXXVI (30)
Štev. (No.) 30

BUENOS AIRES
28. julija 1977

Mladina ob spominskem dnevu

Objavljamo govor, ki ga je imela na Spominski proslavi v Našem domu v San Justu 26. junija učiteljica gđc. KATICA CUKJATI, rojena v Argentini. Poučuje v argentinskih šolah in slovenskem tečaju. Poleg tega študira pravo na benosaireski univerzi.

Mesec junij — mesec junakov! Mesec slovenskih mučencev! Kaj vse ta dva stavka lahko pomenita. Tako malo besed in vendar razum dokončno ne dojamemo popolnoma pomena in razvoja tistih groznih dogodkov, ki so pretresli slovensko zemljo med drugo svetovno vojno. Slovenski narod je preživel takrat apokaliptične čase in trpel krvavi pot, ki je v sramoto zahodni kulturi in vsej zgodovini človeštva.

Neizogibno je, da pri tem obudimo spomin na tiste grozne dogodke in okoliščine, ki so imeli odločilno mesto pri usodi slovenskega naroda. Znani filozof je omenil, da so verski in politični interesi tisti, ki najgloblje in skleče prevzamejo človeka. Verski problem, ker ko skuša dojeti versko-moralne resnice, odloča o osebnem večnem življenju. Reševanje družbenih zadev pa prevzame našo voljo, ker človek kot živi član družbe želi, da bi ta skrbela za najboljšo skupno blaginjo, za svobodno gojitve osebnih talentov v okviru demokratične družbe. Vsak posameznik ima v življenju posebno osebno mesto in poslanstvo. Vsak narod ima v okviru celotne svetovne politične skupnosti posebno poslanstvo, katerega mu je Bog namenil v svoji Previdnosti. Tega poslanstva pa mi dokončno ne dojamemo, ker ga je nemogoče omejiti na določeno dobo.

Najbolj osnovna zahteva je ta, da spoznamo važne zgodovinske dogodke in da potom tega znanja napravimo še druge korake, da se lahko polagoma približamo resnici, da se je oklenemo z gorečim srcem, z neomahljivo voljo in z navdušeno vztrajnostjo. To ni zgolj opomin. Rimski zgodovinar je dejal znano frazo: „Zgodovina je učiteljica bodočega življenja“. Narodi, ki se izneverijo preteklosti in zaničujejo dediščino svobode, ki so jim jo podarile prejšnje generacije, ne zaslužijo sončne in proste bodočnosti. Vsi narodi in države se leto za letom spominjajo dogodkov, ki včasih segajo daleč v preteklost, da ob teh spominih vztrajno in navdušeno sledijo začetni poti, da pridejo do cilja.

Tisti pretresljivi dogodki so se zvrstili takole:

Hitler je začel drugo svetovno vojno zato, da bi nemškemu narodu pridobil življenjski prostor. Zato je v hitrih pohodih, potem ko je s komunistično Rusijo podpisal nenapadalni pakt, porušil Poljsko, Dansko, Norveško, Belgijo, Nizozemsko in Francijo. Ker se Hitlerju ni bilo mogoče upreti vojaško brez pomoči in ker te pomoči ni bilo nikjer videti, je jugoslovanska vlada princa Pavla podpisala z Nemci dogovor 25. marca leta 1941, v katerem se je obvezala ostati v vojni nevtralna. Skupina generalov je izvedla 27. marca istega leta državni udar, odslovila kneza Pavla in imenovala novo vladu. Temu nepremišljenemu udaru je sledilo nemško maščevanje. Nacisti so napadli in zasedli Jugoslavijo. Čast Jugoslavije je rešil polkovnik Draža Mihajlovič, ki ni priznal kapitulacije in je začel upor proti okupacijskim četam. Ta upor bi izpeljal do kraja, a so se pojavili komunisti. Ti so ob začetku bili nemški zavezniki. Šele z dnev nemškega napada na Rusijo 22. junija 1941 so tudi komunisti spremenili po ruskih navodilih stališče: od tistega dne naprej so bili proti Nemcem. V vodstvu komunistične stranke je bil tedaj generalni tajnik Josip Broz-Tito, ki je začel vojno proti vsem, ki niso sprejeli načel komunizma. Komunistična stranka je hotela za vsako ceno priti na oblast. Človeško življenje in narodno premoženje pri tem ni smelo igrati nobene vloge. Komunisti so vedeli, da čim več terorja, tem več pripadnikov bo po sili razmer. Temu postopku pa se je trezna večina ljudi uprla najprej z besedo, potem z izjavami v javnosti in končno z orožjem. Tako so nastale najprej vaške straže in potem domobranci.

Sovjetska vojska je šla Titu na po-

moč in zasedla Beograd oktobra 1944 leta. Ko se je partizanska vojska približala in je bilo jasno, da zahodnih sil ne bo v Slovenijo, se je morala slovenska narodna vojska umakniti in zato je odšla preko Ljubelja na avstrijska tla, kjer so že bili Angleži. Z vojsko je odšlo nekaj desetisoč civilistov.

Konec maja 1945 leta so Angleži v smislu sklepov prejšnjih vojaških dogovorov vso to vojsko vrnili v Jugoslavijo in tam so jo partizanske čete brutalno pobile. Pokol slovenske vojske po končanem bojevanju v Evropi, pobijanje brez slehernega sodnega postopka je zadnji dokaz, da komunistom nikdar med vojsko ni bilo do resnične osvoboditve naroda, ampak samo za izvedbo revolucije, v kateri so morali umreti vsi, ki se jim niso hoteli ukloniti.

Kako shematično in na kratko lahko predstavimo zgodovinske dogodke in kako mrzlo nam ti opišejo del narodnega življenja. Katere besede bi lahko opisale v polnosti trpljenje matere, ki je krivično izgubila dragega sina, kako izraziti bolečine neboljenih otrok — sirot. Katera je tista filozofija, ki je upravičila, da je brat krvoločno in zahrbtno umoril brata, ga izdal in se ponižal pod stopnjo živali, ter ga brez sodb in zasliševanja pobil? Kateri je tisti politični tok ali socialni nauk, zaradi katerega je velik del slovenskega prebivalstva zapustil ljubo domačo grudo, pretrpel leta bednega taborišča in se podal v neznano tujino?

Ne smemo bežati pred to stvarnostjo. Imamo dolžnost spoznati našo preteklost. Z veseljem sprejemamo zanimanje mladine za našo kulturno in politično življenje, a začrtajmo si jasno smer. Ne bomo sedaj obsojali malenkosti, osebnih pomanjklivosti na tej ali oni strani, napačne vojaške ali politične odločitve. Išimo resnico v bistvu, pristno, večno. Naš narod, ko se je bojeval, je spolnil del borbe v zgodovini človeštva. To je samo člen v svetovni zgodovini, saj se je človek že od začetka sveta boril za svobodo. Ta borba je večna, kot sta večna dobroti in zlo; človek, ki prizna Boga in človek, ki je sam sebe postavil za Boga.

Naši domobranci — preprosti ali izobraženi — so postali bojevniki, ker so to občutili kot moralno in narodno dolžnost. Imeli so vzvišene ideale: Bog, Mati, Domovina. Ker so postavili komunisti v tej borbi nasproti, je omejilo narodu svobodno bodočnost: ateizem, materializem, absolutizem, sovraštvo, zavist, nasilje, suženjstvo. Kdor taj, da so to poteze marksizma, ga ne pozna. To je praksa komunistične filozofije v Rusiji, Kitajski, Kubi ali Jugoslaviji.

Argentina ni izvzeta iz te nevarnosti. Argentina, katere bodočnost gradimo mi, ne potrebuje površnih, neopredeljenih, materialističnih in plehkih ljudi. Nujno potrebuje versko pokončilo izobraženih ljudi, kulturno bogate, na socialnem polju zrele in za politične probleme izkušene osebnosti.

Socialni in politični problemi so važni v Argentini in Južni Ameriki sploh. Berimo papeževe okrožnice in živimo po njih in bomo žive in vplivne priče socialne pravice in krščanske osebnosti.

Nobena dobrina ni tako cenjena kot svoboda. Vzgoja za svobodno življenje je težka. Svobodno mišljenje je največja dota, ki nam jo posredujejo prejšnje generacije. Narodi brez svobode života-rijo in čeprav včasih poteče par desetletij, dočakajo končno, kot sončni vzhod, tudi zaželeno svobodo. Slovanski narodi v Evropi zavestno ali podzavestno zahtevajo to svobodo. Mi smo priče te zahteve! Južna Amerika išče svetlo bodočnost. Mi smo lahko priče idealov! Pred očmi imamo junaške zglede: mučenci so pred Bogom in junaki pred zgodovino človeštva.

Zato jim danes leta 1977 Slovenci kljemo hvaležni in ganjeni: Slava jim!

KATOLIŠKA CERKEV NA SLOVAŠKEM

Tik pred Veliko nočjo je prišlo na Zahod dolgo pismo, ki prikazuje verski položaj na Slovaškem. Avtorji so pismo razdelili na štiri dele. V prvem opisu-jejo splošni položaj, v drugem delu poudarjajo povezanost z vesoljno Cerkvijo, v tretjem življenje slovaške Cerkve v državnem sistemu, v četrtem pa omenjajo posebne probleme v življenju slovaške Cerkve.

V uvodu in prvem delu poudarjajo življenjskost slovaške Cerkve. Slovaška Cerkev živi kljub nekaterim pojavom kot so nezasedena škofovska mesta, numerus clausus v bogoslovju, pomanjkanje tiska in obveščanja, stalen molk o verskem življenju v deželi. V zadnjih desetletjih je Cerkev na Slovaškem izgubila vsa socialna sredstva za svojo dejavnost. Del brezbriznih in samo navidezni vernikov se je oddaljil od nje.

Cerkev na Slovaškem rešuje ne tisti, ki glasno odobravajo vse posege državne oblasti, z izgovorom da preprečujejo večje zlo, ampak tisti tisoči krščanskih družin, ki žive v veri in dejavni ljubezni kljub neugodju, težavam in preziru, duhovniki, redovniki, redovnice in laiki, ki so šli skozi zapore, koncentracijska taborišča, prisilno delo, ki opravljajo najnižja dela in žrtvujejo vse.

Katoliška Cerkev na Slovaškem živi namreč že tretje desetletje pod neprestanim pritiskom. Najprej so bili zadeti redovniki, potem škofje, nato najbolj vplivni škofijski duhovniki in laiki in nazadnje redovnice. Pritisk so oblasti izvajale v obliki zapora, koncentracijskih samostanov, delavnih taborišč, internacij, izključitve iz pastoralnega življenja in podobno. Danes je pritisk manj grob, a je zajel široke plasti vernikov, na primer pri ohranitvi delovnega mesta, študija in vzgoje otrok. Večina vzdrži, ker doživljajo bistveno silo vere. Gotovo, sistematičen pritisk je nekatere oddaljil od Cerkve, zlasti uradnike. Redne ateistične konference na delavnem mestu marsikoga vodijo v dvom. Šibkost slovaških vernikov podpisniki označajo v pomanjkanju evangeljske odločnosti, manjka poguma poudariti da je treba Boga bolj poslušati kot ljudi. Te besede često zaman čakajo v odločilnih trenutkih otroci od staršev, verniki od duhovnikov, duhovniki od škofov. Vsak je prepuščen samemu sebi.

V drugem delu pisma podpisniki govorijo z drugim o skupnosti z vesoljno Cerkvijo in poudarjajo, da je v Slovaški Cerkvi živo in odkrito zaupanje v svetegeta očeta in v njegovo učeniško službo. Tega zupanja ne moti ne neprestana propaganda proti papežu ne tendence skrajnežev na Zahodu.

V tretjem delu je govor o življenju Slovaške Cerkve v državnem sistemu. Slovaška Cerkev ni v sporu z državnim sistemom, ampak s tistimi, ki zlorablja-jo ta sistem za protiversko zatiranje. Ne gre za politične ali gospodarske probleme, ki so ustvarili napetost med Cerkvijo in državo, ampak za probleme zlorabe državnih oblasti in samovoljnega vmešavanja v notranje zadeve Cerkve. To potrjujejo tudi procesi za rehabilitacijo. Duhovniki in laiki, ki so bili v začetku obsojeni zaradi veleizdaje, yohunstva in drugih zločinov, so bili skoraj vsi rehabilitirani s pripombo, da so preprečili kontrolo države nad Cerkvijo. Vsa Slovaška Cerkev je po svojih škofih duhovnikih in vernikih poudarila načelo, da ni vezana na noben političen sistem, da je znamenje in varuh transcendečnega, prekonaravnega značaja človeške osebe. Družbene gospodarske in kulturne pridobitve tudi Cerkev zelo ceni. Verniki radi pri tem sodelujejo. Morajo pa vztrajati pri zahtevi, da je Cerkvi zagotovljena pravica svobodno oznanjati vero, učiti njen odrešilni nauki, izvajati brez ovir svoje poslanstvo pri ljudeh. Napetost je posledica hudih omejitev in kršitev svobode Cerkve. Stalna značilnost odnosov med Cerkvijo in državo je pomanjkanje medsebojnega zaupanja. Predstavniki oblasti so nezaupni celo do novih duhovnikov, ki so bili vzgojeni v novem sistemu

Cerkve ni dala in noče dati nikoli povoda za to nezaupanje. Zato škofje, duhovniki in verniki žele od oblasti ne kontrole, nadzorstva in stalnega vmešavanja, ampak zaupanje. Državna oblast se zaradi nezaupanja vmešava v povsem notranje zadeve Cerkve. Vlada je na primer izrekla svoje ugovore proti uradnemu liturgičnemu besedilu, ki velja za vso Cerkev in preprečila njegov natis. Iz prošelj vernikov za veliki petek je črtala prošnje za jude, za neverne in za nekristjane. V brevirju je črtala odstavek o blagih tistih, ki so preganjani. Popravke so državne oblasti izvedle tudi v koncilskih listinah. Zastopniki oblasti odločajo vse o Cerkvi, so prisotni tudi pri mesečnih sestankih klera. Državni tajniki odobre vsako imenovanje ali premostitev duhovnikov, pri čemer dajejo prednost svojim kandidatom, določajo duhovnike, ki naj pomagajo župnikom spovedovati za božič in veliko noč, kdaj in kako se vrše birmo, nove maše in posvetitve popravljenih cerkva: odločajo, kdo je lahko sprejet v bogoslovje, določajo pogrebne obrede izven sv. maše in podobno. Vse to povzroča madsebojno nezaupanje.

V četrtem delu podpisniki obravnavajo probleme, ki se tičejo življenja slovaške Cerkve. Najprej govorijo o problemu duhovnikov. Pristanek za njihovo dejavnost je odvisen od državnega urada. Škofje so pod neprestano kontrolo državnih organov in sami ne morejo odločati ničesar. Mnogo škofij nima škofov. Ni dovoljena svobodna izbira škofovskih kandidatov. Tudi položaj duhovnikov je resen. Povprečna starost duhovnikov je 60 let, kar pomeni, da bo v desetih letih samo še polovica duhovnikov na Slovaškem. Potrebno bo iskati poti za nove duhovnike. Razveseljivo dejstvo pa je, da prihajajo iz bogoslovij pogumni in odločni duhovniki. Težave za duhovnike so, ker jim državni uradi jemljejo pravico za vršenje njihove duhovniške službe, druge pošiljajo predčasno v pokoj, mnogo jih že od 1950 dalje ni dobilo dovoljenja za pastoralno službo. Redovnice so postopoma oddaljili iz njihovih mest. Pravi razlog odstranitve duhovnikov iz službe je, ker so vneti, pobožni in imajo vpliv na lju-

di. Često jih ne razumejo lastni bratje. Obsojeni so na tiho delo lastnega pričevanja.

Dalje pisce govore o državnem združenju Pacem in terris, to je bivšem združenju katoliškega klera za mir. Nastalo je na pritisk državnih organov, ki ga tudi vzdržujejo. Načelo, kdo je član, ni jasno, ker je videti, da so člani z vsemi pravicami samo državni predstavniki. Ogromna večina duhovnikov ne pripada temu združenju, čeprav obvladuje vso cerkveno dejavnost. To združenje v 26 letih ni objavilo niti ene knjige verske vsebine, nikoli ni branilo preganjanih duhovnikov ali vernikov, nikoli se ni izrazilo o težkem položaju redovnikov in redovnic, nikoli o katehezi v šoli, v cerkvi, v družini, nikoli o verski dejavnosti v korist mladine.

Cerkev na Slovaškem ima velike pastoralne probleme. Katehetski pouk je dovoljen v osnovni šoli eno uro na teden. V mestih je kateheza skoraj ukinjena, ker imajo starši preveč težav, če svoje otroke prijavijo za verouk. Tudi na deželi so vpisi vedno težji. Priti morata v šolo oče in mati, prošnja mora biti napisana na stroj, čas vpisovanja zožujejo na nekaj ur. Delajo kartoteke gojencev, ki obiskujejo verouk. Vodstvo in posebni državni agenti prepričujejo starše in gojence, da zaradi tega ne bodo mogli nadaljevati študija ipd. Kartotečni listek spremlja gojenca vse življenje. Mladi pa se kljub vsemu v velikem številu udeležujejo vnetega verskega življenja. Po drugi strani pa jih ni malo, ki so zaradi poklicne šole, državnih internatov, vzgojnih ustanov in vojaške službe postali brezbrizni in izrecno neverni. V cerkvah manjka moških od 20. do 40. leta. Državni predstavniki pravijo, da mladina pripada njim. Mladim duhovnikom so prepovedani stiki z mladino. V slovaških župnijah je živo zanimanje za cerkvene skupnosti.

V mestih rastejo poleg cerkve nove skupnosti. V mnogih krajih je udeležba pri sveti maši vzgledna. Ljudstvo ljubi duhovnike in ceni njihovo vneto in predanost. V sedanjih trenutkih čutijo, da Bog gleda ljubeče na slovaški narod in ga blagoslavlja. Zato slovaška Cerkev z zaupanjem gleda na bodočnost, zaključujejo podpisniki svoje pismo.

Sovjetska kontrola Jugoslavije

KONEC ALBANSKEGA ZAVEZNITVA S KITAJSKO?

Po poročilih iz Beograda je albanska vlada sporočila kitajskim „strokovnjakom“, ki jih je Peking dolga leta pošiljal v Albanijo kot svojega edinega evropskega zaveznika, da „jih več ne potrebuje po določenem roku.“ Opazovalci to izjavo smatrajo za albanski ukaz Kitajcem, naj zapustijo Albanijo, ko bodo njihovi kontrakti potekli.

Albanija, komunistična država 2,5 milijona ljudi ob južni jadranski obali, je pred 16 leti prekinila diplomatske odnose z Moskvo in se navezala na Kitajsko, od katere je bila gospodarsko in vojaško povsem odvisna. Zadnja leta so se odnosi med Pekingom in Tirano začeli postopoma krhati, med Moskvo in Tirano pa boljšati.

Sporočilo za odhod kitajskih „stro-

kovnjakov“ iz Albanije je, po poročilih iz Beograda, lastnoročno prinesel na kitajsko veleposlaništvo v Tirani albanski komunistični diktator Enver Hodža sam. Drugih podrobnosti še ne vedo. Tudi ni znano, koliko kitajskih „strokovnjakov“ trenutno živi v Albaniji in koliko jih bo moralo Albanijo zapustiti.

V zvezi z albanskim približevanjem Moskvi nekateri opazovalci tudi menijo, da je bila Moskva tista, ki je storila prvi korak v Tirani za ponovno zblizanje in sicer zaradi bližajoče se Titove smrti v Jugoslaviji. Moskva bi hotela imeti Jugoslavijo v tistem trenutku kolikor mogoče obkoljeno s svojimi sateliti ter se je Kremlj zato potrudil, da bi lahko tudi iz Albanije kontroliral razvoj v Jugoslaviji po Titovi smrti.

Deprimente y Peligroso

En una reciente edición de La Prensa de Buenos Aires, su corresponsal en Estados Unidos, Guillermo Martínez Márquez, publica una nota, cuyos párrafos más destacados reproducimos a continuación:

Washington hizo una nueva concesión a los comunistas asiáticos, cuando el Consejo de Seguridad de las Naciones Unidas acordó recomendar a la Asamblea General del organismo internacional que apruebe la entrada de Vietnam como miembro activo.

La resolución, adoptada por unanimidad, colmó el jubilo de los delegados de los países que siguen más o menos encubiertamente los lineamientos generales de la Unión Soviética. El representante de Cuba fue uno de los que demostró mayor regocijo. Al terminar la votación salió al encuentro de su “camarada” vietnamita y lo abrazó efusivamente. Pero el vietnamita advirtió que ellos no tenían motivo para celebrar el acontecimiento, porque consideraban que habían ejercido su derecho a ser admitidos en la ONU. E inmediatamente agregó que ahora le correspondía a Estados Unidos cumplir su compromiso de ayudar a la reconstrucción del país devastado por la guerra.

Los comunistas son tenaces, y su tenacidad suele darles buenos resultados. Entre los asistentes habituales al organismo internacional se comentaba, también, la insistencia de la delegación cubana en tratar en la ONU el caso de Puerto Rico como si se tratase de una colonia norteamericana. Hace días lograron que el asunto volviese al primer plano de la actualidad en las próximas semanas. No les importa que Washington haya demostrado su interés en acercarse a La Habana. “Lo peor de todo esto —al decir de los analistas—, es que podría conducir a probar la debilidad de Washington”. Algunos insinúan que el apaciguamiento no complace jamás a los dictadores, y al efecto recordaron que fue la debilidad de Chamberlain y Deladier con Hitler lo que precipitó la 2da. Guerra Mundial.

FRANCIJA IN ARABCI

PRODAJA OROŽJA IN ATOMSKIH CENTRAL

Kakor je znano, je Francija največja dobaviteljica orožja državam na Bližnjem vzhodu. Istočasno s prodajo orožja arabskim državam, ki so bile nekoč izključna domena Sovjetske zveze, poskuša Francija širiti tudi svoj vpliv na bližnjevzhodno področje.

Francija se je spremenila v prodajalko orožja na Bližnjem vzhodu, ko je umrl pred. De Gaulle ugotovil, da bo lahko tako s prodajo znova dobila na tem področju tudi svoj vpliv, katerega je bila izgubila po porazu v Alžiru. De Gaullovo politiko je nadaljeval že umrli predsednik Pompidou, ki je bil prvi francoski predsednik, kateri se je odločil prodati arabem letala Mirage. Prvo pošiljko 110 takih letal je dobila Libija. Njegov naslednik, sedanji predsednik Giscard d'Estaing pa je Francijo spremenil v pravo orožarno za Arabce in sploh za Bližnji vzhod, zlasti ko je Franciji zaradi štirikratnega zvišanja cen petroleju grozila energetska in z njo gospodarska kriza. Z velikimi prodajami orožja željnim Arabcem mu je to krizo uspelo v veliki meri prebroditi.

Francija je skoro v celoti znova oborožila Egipt, ko je ta v arabsko-izraelski vojni izgubil skoro vso oboroženo silo. Prav tako se je Francija trdno zasedla v Iraku in Siriji s prodajo bombnikov Mirage, helikopterjev, tankov in raket. Skoro dvajset let so Egipt, Sirija in Irak bile glede orožja odvisne izključno od ZSSR. Ko pa je Moskva Egiptu odpovedala nadaljnje dobave orožja, ker ji Sadat ni hotel politično slediti, je v praznino skočila Francija. Sirija in Irak, ki sicer nista imela podobnega spora z ZSSR, sta se iz previdnosti odločila deloma se izmotati iz izključno sovjetske odvisnosti glede orožja in sta tudi začela naročati orožje Franciji. Tako so iraške in sirijske oborožene sile danes oborožene tudi s francoskimi letali, tanki, helikopterji in raketami. Iraška vlada se trenutno pogaja s Francijo za nadaljnje nakupe letal Mirage, prav tako pa tudi jedrskih tovarn in drugega francoskega industrijskega materiala.

Na Francijo pritiskajo predvsem ZDA, naj bi čim bolj omejila prodajo jedrskih tovarn in orožja, česar pa Francija neče. Praktično vse arabske države, od Saudijeve Arabije, Sirije in Iraka na vzhodu do Maroka na zahodu se oborožujejo s francoskim orožjem. Francoski predsednik Giscard d'Estaing meni, da „ni nič slabega prodajati orožja Arabcem, ki morajo braniti svoje novo pridobljeno bogastvo. In koncu koncev: če ne bo prodajala Francija, bo prodajal kdo drugi,“ modruje D'Estaing.

S prodajo orožja si je Francija deloma pridobila arabsko zaupanje, istočasno pa poskuša prepričati arabske vodje o nujnosti priznanja obstoja Izraela in mednarodne zaščite njegovih meja. Prav tako je Francija poskušala prepričati članice SET-a ter ZDA, da

Palestinci morajo dobiti „domovino“ kot del rešitve bližnjevzhodnega problema.

Ko je decembra 1974 takratni D'Estaingov zunanji minister Sauvagnargues sprejel na razgovor vodjo palestinske osvobodilne fronte Arafata na francoskem veleposlaništvu v Damasku, je povzročil v Zahodni Evropi ter v ZDA in predvsem v Izraelu hudo ogorčenje. Toda Francija se ponaša s svojo politiko do Arabcev, ker da jih je prepričala o nujnosti obstoja Izraela in da s svojo idejo o palestinski domovini ni stopila na stran Arabcev, ki govorijo o palestinski „državi“. Francija smatra ta problem za izključno arabsko-izraelsko zadevo, ki naj jo oboji rešijo za zeleno mizo v Ženevi, kjer se bodo, kakor upajo, znova sestali konec letošnjega leta.

D'Estaing je obiskal vrsto arabskih držav, med njimi Egipt, Alžir in Tunis, francoski vladni predsednik Barre pa je bil letos junija v Bagdadu, oktobra pa namerava obiskati Damask. Francoski zunanji minister Giuringeaud ter obrambni minister Bourges pa sta že obiskala vse arabske države.

Poleg orožja Francija na veliko prodaja jedrske tovarne po Bližnjem vzhodu. Dasi zagovarja omejevanje razširjanja atomskega orožja, Francija odklanja predvsem severnoameriško zahtevo po omejitvi prodaje plutonija, ki je glavna sestavina atomske bombe. Francija trdi, da je iznašla nov sistem za obogatitev urana, s katerim je onemogočena njegova uporaba za izdelovanje atomske bombe. Za francoske jedrske tovarne se predvsem zanimajo Egipt, Irak, Libija in Maroko, poleg njih pa se v Parizu za uranom ozirajo tudi druge arabske države. Arabci hočejo večino svojih električnih central opremiti na atomski pogon.

Sovjetska strategija evrokominizma

ITALIJANSKA KP OSTAJA Z MOSKVO

Kljub mnenju nekaterih opazovalcev političnega razvoja v Zahodni Evropi, da je tkim. evrokominizem resnična razpoka v mednarodnem komunističnem gibanju, vodenem iz Moskve, drugi opazovalci vztrajajo na tem, da je evrokominizem le nova taktična poteza Moskve v soglasju z zahodnoevropskimi partijami, da bi se na kakršen koli način dokopale do oblasti.

Med prvimi zahodnoevropskimi partijami, ki te taktike ni mogla več prikrivati, je italijanska komunistična partija. Iz nedavnih izjav nekaterih italijanskih partijskih vodij ter partijskega glasila L'Unità je namreč razvidno, da sta sovjetska KP in italijanska KP dogovorjeni, da „kljub medsebojnim razlikam“ nadaljujeta s tesnim sodelovanjem. Italijanski partijski vodje so namreč v več svojih izjavah ponovili, da bo italijanska KP „ohranila svoje zveze s Kremljem.“

MEDNARODNI TEDEN

ŠPANJA V SKUPNI EVROPSKI TRG. Nova španska vlada pripravlja ukrepe za gospodarsko stabilizacijo in istočasno tudi uradno prošnjo za sprejem med članice Skupnega evropskega trga.

SRJ LANKA (Otok blagostanja, prej Ceylon) je spremenil vlado. Na zadnjih volitvah na tem otoku, kjer živi 14 milijonov prebivalcev, je vladna stranka, ki jo je vodila Sirimavo Bandaranaike, pretrpela hud udarec. V novem parlamentu bo od skupnih 168 poslancev kar 135 pripadalo dosednji opozicijski Zedinjeni narodni stranki. Stranka sodebne predsednice Bandaranaike, ki je dosedaj imela 88 poslancev, je po nepopolnih podatkih dobila le pet mandatorov.

POLNA REHABILITACIJA TENG HSIO-PINGA. Po uradnih izjavah je Centralni komite kitajske komunistične partije ponovno popolnoma rehabilitiral Teng, istočasno pa izključil iz stranke „skupino štirih spletkarjev“, ki jo je vodila Maoceungova vdova Čiang-Čing. Teng je znova zasedel mesto podpredsednika stranke in vlade in postal tretji človek v Kitajski, za predsednikom Hua Kuo-fengom in vrhovnim vojaškim poveljnikom.

ZDA ZA NOV KANAL. Predsednik Carter je izjavil, da vlada proučuje možnost gradnje novega prekopa med Atlantikom in Pacifikom, severno od sedanjega panamskega. O tej zadevi so pripravili potrebne informacije že podpredsednikom Lyndonom Johnsonom. Toda zaradi velikih stroškov, ki bi jih zahtevala gradnja, so proučevanje odložili. Sedaj postaja gradnja spet aktualna zaradi problemov ob Panamskem prekopu. Novi širši prekop bi bil tudi potreben za ladje z veliko tonažo, predvsem za petrolejske tankerje.

Nikdar nismo tako brez obrambe pred bolečino kakor takrat, ko ljubimo.

Sigmund Freud

Iz življenja in dogajanja v Argentini

Ko je v sredo 20. julija zvečer gospodarski minister Martínez de Hoz govoril na banketu zveze buenosaireske borze, so mu naslednji dan nekateri časopisi dali manjvredno mesto na svojih straneh, namram pozornosti, ki so jo posvetili prihodu upornega škofa Lefebvreja. A Lefebvrova zvezda je kmalu zatonila (glej članek na str. 3), medtem ko analiza ministrovega govora še danes zaposluje razne strokovnjake. Saj je bilo med njegovimi izjavami nekaj takih, ki kažejo na resnost vlade, da svojo gospodarsko politiko izpelje do konca. In to kljub dosedanjim neuspehom na nekaterih področjih, in seveda zaradi uspehov na drugih.

Skoraj poldrugo uro je trajala ministrova razlaga. Snovi je bilo v njej absolutno preveč, da bi podali čeprav površno celotno sliko. Zato se ustavimo le pri nekaterih posameznih točkah. Poudarek je bil na uspehih: v drugem letošnjem trimestru je notranja bruto proizvodnja narasla za 4,6 odstotka. V prvem trimestru je zunanje trgovinska bilanca pokazala previšek za 813 milijonov dolarjev; devizna rezerva je narasla za 752 milijonov dolarjev. V prvem semestru je izvoz poljedelsko-živilnorskih pridelkov znašal 10,5 milijonov dolarjev, kar je najvišja številka v zadnjih 40 letih. Privatna gradnja je narasla za 9,1 odstotke; izdelovanje strojev pa je tudi naraslo za 9 odstotkov.

Te številke, ki vsekakor zbujajo optimizem, moramo seveda gledati v luči

celote. Minister sam je priznal, da vladi ni uspelo ustaviti inflacije: za to da bodo morali najprej znižati državne stroške (za kar bodo letos za vsako cenno izpeljali izvedbo proračuna, da ne bo odvisnega deficita) in pa ustaviti denarno emisijo. Vlada bo napela vse sile, da dobi kontrolo nad tema dvema ranama argentinske ekonomije; nujno zacelenje bo predstavljalo dokončno ozdravljenje narodnega gospodarstva.

Koliko časa bo še treba čakati na zboljšanje? Še „nekaj mesecev“ je dejal minister. Bolj točno ni povedal. Ni pa težko uganiti, da letos še ni pričakovati resnične zboljšave. Ko je vlada nastopila 24. marca lanskega leta, so po objavi gospodarskega načrta najbolj resni strokovnjaki (tudi evropski) govorili o dobi dveh let, da se stanje zboljša. Tega roka doslej še niso skrajšali, pa, hvala Bogu, tudi ne podaljšali. Kar se tiče plač, je minister izjavil, da vsako resnično povišanje (ne odstotke, ki jih predpiše država), zavisi od večje produktivnosti.

Ponovno smo tudi lahko slišali ta teden, da je vsako politično izhodišče iz sedanjega ustavnega položaja podrejeno splošnemu zboljšanju stanja v državi, tako gospodarskemu, socialnemu, moralnemu... Notranji minister pa je glede političnih strank dokaj jasno povedal, da „ni čas političnih strank. Te so že imele svojo priliko, pa so se izkazale nezmožne ustaviti kaos.“

vekovih pravic v Vzhodni Evropi“ in da „ostaja vprašanje sovjetske invazije Češkoslovaške nerešeno“, a je na drugi strani spretno zatrdil, da „tistim, ki od nas zahtevajo, naj bi prelomili z Moskvijo, odgovarjamo, da ni mednarodne organizacije, s katero naj bi prekinili stike.“ Macaluso je dodal: „Italijanski komunisti ne morejo pozabiti oktobrske revolucije leta 1917, ki je pripeljala komunizem na oblast v Rusiji in spremenila državo, niti ne vplivne vloge, ki jo danes ima v svetu ZSSR. Oni so lahko odkriti in kritični, kolikor je potrebno, toda naši odnosi z ZSSR in sovjetsko KP bodo ostali nedotaknjeni.“

Po mnenju italijanskega demokratskega vodje in ministrskega predsednika Andreottija italijanski komunisti nočejo „spremeniti svoje linije zato, ker bi mnogi borbeni komunisti potem partijo zapustili, češ, da je izdala svoja načela“ in ustanovili svojo. Italijanski socialistični prvak Bettino Craxi pa meni, da italijanski komunisti zasledujejo kontradiktorno politiko: na eni strani „podpirajo individualno, politično in gospodarsko svobodo, na drugi

strani pa nočejo marksistično analizirati vzrokov zastoja demokratičnega razvoja v komunističnih državah.“

Da se motita oba, tako Andreotti kakor Craxi, je odkrito zapisalo italijansko partijsko glasiló L'Unità, ko je poročalo o izjavah še drugega italijanskega partijskega veljaka Bufalini, ki je bil prav tako pred kratkim na obisku v Moskvi z italijansko partijsko delegacijo. Bufalini je odkrito izjavil: „Nočemo prekiniti z Moskvijo ne samo iz razlogov, ki izhajajo iz naše zgodovine in iz zgodovine revolucionarnega procesa našega stoletja, iz naših socialističnih (komunističnih) in internacionalističnih idealov, temveč tudi zato, ker je taka zahteva stara in že izrabljena socialdemokratska pozicija. Že davno nima nobene zveze s stvarnostjo v mednarodnem položaju in njegovimi problemi.“

Opazovalci pričakujejo, da bodo italijanski KP s podobnimi izjavami sledile še druge „evrokoministične“ partije, ker Moskva njihove vodje enega za drugim kliče v Kremelj na „razgovor“ za napotke v strategiji zavojevanja Zahodne Evrope z iznajdbo evrokominizma.

Tine Debeljak:

(43)

Med knjigami in revijami

Martín Fierro v hrvatskem prevodu

20. julija je bila v Argentinsko-hrvatskem klubu predstavitev novo izšleka hrvatskega prevoda najbolj znane argentinske pesnitve José Hernándeza Martín Fierro v prepevu Pera Tutavca. Prevajavca poznamo kot izdajatelja revije Svitlenik, ki izhaja v hrvaški ikavščini, h kateri naj se po vrne tudi novi hrvaški pravopis. S tem namenom je kot slovnica napisal tudi priložno izdani Pravopis hrvatskog jezika (1971), katerega hoče potrditi predvsem s ikavskim prevodom Martín Fierra. Že več let je napovedoval ta prevod. Ko sta izšla prva dva speva l. 1972 v posebni majhni knjižici (str. 40) v počastitev stoletnice Martina Fierra l. 1973, smo o njem že pisali v našem listu: Zdaj je izšel (z letnico 1976) celotni I. del Gaucho Martín Fierro pod naslovom „Martín Fierro“ v založbi Svitlenik kot IV. „knjiga Svitlenikove knjižnice“ (str. 95) v lepi majhni kvadratisti obliki, v opremi Karmen Rojnice ter s tremi risbami Terese Elizalde. Tisk knjige je omogočil „odlični hrvaški mecen“ Ivo Rojnica; pokroviteljstvo nad izdajo pa je prevzel Instituto superior de Enseñanza W. C. Morris“. Tiskala je tiskarna „Wilko“, ista, kot je tiskala slovenski prevod Martina Fierra pred leti.

Slavnostno predstavitev je vodil predsednik kluba prof. Gazzari ter je bila namenjena predvsem argentinskim članom in gostom. O Hernándezu in njegovi pesnitvi je govoril predsednik argentinskega PEN-kluba, znani kritik in pisatelj Isaacson, ki je v globokem eseju prikazal vrednote pesnitve. Za njim pa povzel besedo orientalist dr. F. Kustberger, profesor za vzhodne jezike na številnih tukajšnjih univerzah in visokih akademijah. Ta je med drugimi tudi v primku Tutavac našel orientalistični koren ter je razlagal predvsem staroiransko besedo „Harahvatiš“, prvotno ime za Hrvate; omenjal je, da je podobno razmerje kot je med hrvaškim in srbskim jezikom, našel tudi že v stari asirski zgodovini. Nato je pozdravila prevajavca v imenu pokrovitelja ravnateljica Instituta ga. Elsa D. de Rey Cases. Dr. Tine Debeljak je v kasteljansčini in slovenščini poklonil prevajavcu slovenski prevod Martina Fierra, poudarjajoč, da čeprav se Slovenci in Hrvatje morda politično povsem ne skladajo, so vendar dolžni vzajemno delati za čim tesnejše kulturne stike. Tu sta se dva kulturna delavca najbližjih sosednjih narodov našla pod Hernándezovo zvezdo. Tudi armenski prevajavec Sissag Kalaidjian je Tutav-

cu poklonil svoj prevod. Nato je recitala nekaj verzov v kasteljansčini ga. Kustberger, v hrvaščini pa prof. Gazzari.

Prevajavec Pero Tutavac je nato govoril o nagibih, ki so ga naveli na prevajanje ter je ta referat posebej tiskan na štirih barvanih straneh, ki so jih priložnostno dobili samo tisti, ki so se udeležili predstavitve prevoda. Tu pove, da ga je k temu navela literarna umetniška vrednost pesnitve, toda tudi izraz hvalečnosti do Argentine „Ko je namreč po drugi svetovni vojni... postalata Evropa prava džungla... ko so ljudi preganjali kot divje zveri, jih lovili in gonili v klavnico onstran Tpe... so tisti, ki so ušli genocidu v Pliberku (hrvaškem Super-Katynu), našli v Argentini Obljubljeno deželo... in človeško dostojanstvo... Zato so Hrvati sklenili slovesno že večkrat, da bodo — če pridejo v svobodno deželo domov, tam postavili Argentini spomenik... dokler pa tega ni mogoče, ga on postavlja s tem prevodom njihove nesmrtnne pesnitve... ki s tem dnem postaja duhovna zveza med Argentinci in Hrvati.“

Kakšen je ta prevod Pera Tutavca? Najprej: ni celoten, je le I. manjši del, II. del Vrnitev čaka še prevoda, dasi sta kot epilog dodani iz njega dve kritici iz očetovih nasvetov sinovom: o slogi med njimi in spoštovanju starosti. Tudi ni to prevod, je prepev. Namesto romanskih šest-

vrstičnih osmercev z rimami a b b c b c, je poenostavljen verz v ritmu hrvatske narodne pesmi, v deseterec z rimami a a b b. Tako je pri 395 kiticah I. dela skoraj za 800 vrstic krajšim: tako je Tutavac po svoji podali vsebinsko kitic, ni pa podajal vseh figur ne vseh tehničnih fines, ko gre za težavne tercine. S tem je prevajanje neprimerno olajšal in se izognil izumetničevanju, v katerega prevajavec tako lahko pade pri iskanju adekvatnih izrazov v adekvatnem verzju. Dosegel pa je drugo, za kar mu zavidam: s tem, da je vzel ritem in rime hrvatske narodne pesmi in je kitice španskih „copel“ (v smislu provansalske trubadurske pesmi) prenesel v narodno hrvaško melodijo, je dosegel Hernándezovo preprostost in lahkoto. Romansko kitaro je zamenjal nekako z guslami! To je Columbovo odkritje tega prevoda. Njegova slabost — da ni prevod! — je tudi njegova odlika — je prepev! Hrvatski bralec ne bo občutil prevajanja, ampak bo poslušal zgodbo argentinskega gauča kot petje domačega pevca. Zlasti še, ker je prevajanje v dialektu, tokrat v ikavskem, kar tudi v neki meri ustreza Hernándezovemu gavčevskemu ljudskemu jeziku. Jaz sem prevajal v slovenskem knjižnem jeziku, kar je proti osnovam gavčevske literature. Nekaj podobnega originalu bi bilo, ko bi ga slovenil v panonskem dialektu. Moti pa me to, da je tu uporabljeni hrvaški dialekt lasten — obrežnemu dalmatin-

skemu ribiču, ki živi v ozkoomejenem kraškem svetu, brez ravnin in brez kmetov... kvečjemu da mu pampo nadomestuje brezbrežna morska plan...?

Za primer prevoda naj dodam samo zadnje kitico v originalu, v mojem prevodu in Tutavčevem, da se vidijo omenjene razlike:

Pero ponga su esperanza en / el Dios que lo formó; / y aquí me despido yo: / que le relato a mi modo / males que conosco todos, / pero que naides cantó.

Moj prevod: V Boga zaupajte, ki gavču / dno in telo daje. / Zdej od vas poslavljam se. / Gavča opisal sem po tem, / kar je dobro znano vsem / o čemer pa ni pel nihče. — Tutavac: Ali Bogu, kojino ga stvoril / vrni nadu, neka žarko gori! / S time rekoh, što se znalo prije, / ali nitko još rekao nije.“

Še to: mnogo se je poudarjalo v govoru in knjigi, da je to prvi hrvaški prevod M. Fierra. Se morda pripravlja drugi? Svoj čas je Miroslava Padjen prevela odlično v Hrvatski reviji dva speva v smislu mojega prevajanja, po tehniki in izrazu čim bolj zvestega originalu — ali morda nadaljuje ta svoj drugi prevod?

Vsekakor: Tutavac je vse bolj kot besede, prevajal duha argentinske pesnitve. In v tem je uspel.

Kakor vemo, je prevod že — razprodan.

Novice iz Slovenije

LJUBLJANA — Pritožujejo se, da so poklicne šole ostale po letošnjem predhodnem vpisu napol prazne. Mladina se po končani osemletki najbolj usmerja v štiriletno srednje šole, kjer pa bo manjkalo prostora...

SENTJERNEJ — V tem kraju so 24. junija položili temeljni kamen za novo Iskrino tovarno "TOZD Upori". V novih obratih bodo izdelali na leto kakih 100 milijonov potenciometrov, ki bodo v glavnem namenjeni izvozu.

LJUBLJANA — Na seji Ljubljanske kulturne skupnosti so razpravljali, kako naj bi razdelili prostore na ljubljanskem Gradu, seveda, ko bo saniran. Od 6.500 kv. metrov površine bi dali 3.000 kv. na razpolago gostincem, 3.500 kv. metrov pa naj bi bilo namenjenih Ljubljanskemu mestnemu muzeju, Narodni galeriji, Arhitekturnemu muzeju in še komu drugemu.

MARIBOR — Mariborska založba "Obzorja" je izdala doktorsko disertacijo beograjskega zgodovinarja Momčila Zečevića: Slovenska ljudska stranka in jugoslovanska zedinjenje 1917-1921. Razprava zajema čas od Majniške deklaracije do Vidovdanske ustave SHS. Knjiga ima 436 strani in stane 200 dinarjev.

LJUBLJANA — Kot uvodno predstavo 25. mednarodnih kulturnih poletnih prireditev v Križankah je Srpsko narodno pozorišče iz Novega Sada prikazalo odsko vizijo glasbene pesnitve Ivana Gorana Kovačiča in Nikole Herigonje „Jama“, ki je posvečena žrtvam nečlovečnosti...

Nekaj dni za tem je trio „Pro musica rara“ (Leon Engelman klavir, Edvard Adamič violončelo in Franc Tržan klarinet) v sklopu istih prireditev zaigral Nadvojvode Rudolfa Avstrijskega „Trio“, „Trio“ J. Brahmsa, Glinka „Trio Patetique“ in „Sedem balkanskih plesov“ Marka Tajčevića.

LJUBLJANA — Ob stoletnici rojstva Rajka Nahtigala je bil v Ljubljani od 30. junija do 2. julija mednarodni simpozij slovenskega jezika, literature in kulture. Udeležili so se ga poleg domačih slavistov tudi mednarodni strokovnjaki iz drugih evropskih držav in iz Amerike. Naslov seminarja je bil „Aktualni problemi slovanskega jezikoslovja s posebnim ozirom na delovno področje profesorja Rajka Nahtigala.“

LJUBLJANA — Slovenski ljudski pevci, godci in plesalci so se zbrali 25. junija v okviru kulturnih dni. Niso ti nastopi koreografsko prirejene ampak več ali manj pristni. Ti plesalci in godci so že kar znani širom Slovenije: Bili so na festivalu Koranti iz Markovcev, oraci iz Lancove vasi, folklorne skupine iz Preloke, Križevcev pri Ljutomeru, Predgrada, Ravn, Beltincev, Bohinjske Bistrice, skupina „Stu ledi“ iz Trsta,

pevke iz Velike Varnice v Halozah, godci iz Podlehnik, pevci iz Zagorice ter Vrhpolja pri Kamniku, vsega nad 200 nastopajočih.

PTUJ — Ptujčane je strašil „strah“ v nekdanjem minoritskem gradu. V nočeh od 20. do 23. junija so se pojavili v tej stavbi čudni glasovi: Posamezniki so se „sopenja, stokanja in sikanja“ prestrašili in začeli govoriti, da „se je natančno pred 100 leti zgodil tu velik zločin in da žrtve še vedno ne najde miru.“ Velika množica Ptujčanov se je ob pojavu glasov zbirala pred samostanom in ugibala, kaj bi utegnili biti. Gasilci so nato pregledali podstrešje in našli nekaj sovijih gnezd... Za posebno zabavo in pa tudi strah je poskrbel 25-letni Marjan Kerin, ki se je 23. junija ogrnil v rjuho in tekal po dvorišču. Vreščal je in strašil lahkoverneže. Policija ga je prišla in prijavila sodniku zaradi kršenja javnega miru in reda...

LJUBLJANA — Lani je Mladinska knjiga izdala prvi del monografske študije o Prešernu, ki jo je napisal Boris Paternu. Prejšnji mesec je izšel še drugi del študije o „Francetu Prešernu in njegovem pesniškem delu“. V tem delu je zajeto vse pesnikovo delo in snovanje, ki je nastalo po Sonetnem vencu, to je po letu 1834. Tako prvi kot drugi zvezek te knjige sta izšla v razmeroma nizki nakladi — po 1500 izvodov.

TREBNJE — Na 10. taboru jugoslovanskih likovnikov-samorašnikov je 40 udeležencev poklonilo Trebnjem svoja dela, nastala na tem srečanju.

RADOVLJICA — Slikar France Goddec je pripravil razstavo pod naslovom „Letni časi“. Razstava je odprta ves julij; razstavljene so najbolj značilne slikarjeve krajinske slike v olju.

Umrli so od 26. do 30. junija 1977:

LJUBLJANA — Ljudmila Mikuš, 69, up.; Jakob Skuk; Ljuda Kobal, Ferdinand Javornik, up.; Franc Detišek, up., železn.; Ivanka Maguš; Emil Strniša; Josip Pečnik; Anton Mavčič, up.; Karel Pirc, up.; Alojzij Orešnik, up.; Milan Pogačar; Marija Mas r. Čec; Franc Seliskar, up.; Jožefa Mikuš r. Kirn; Katarina Vrhaneč; Zofija Dizjak; Karel Mavrič; dr. Tatjana Brenčič, zdravnica; Marija Pajtlar r. Šink. Ana Štefanec r. Mihelič, 81; Anica Boh r. Avbelj; Jože Žilič, up. žel. uradnik;

RAZNI KRAJI — Angelo Schiro, Črnuče; Jože Eržen, 78, Škofja Loka; Anton Ježek, up., 84, Podgorica; Viljem Prah, posestnik in b. gostilničar, Imeno; Dr. Velen Zakrajšek-Sever, zdravnik, Novo mesto; Albin Dragan, železn.; Studene pri Trebnjem; Jože Štampe, up. potnik, Celje; Ivan Petek, up., Gomilsko; Franjo Bratina, 91, Bled; Franciška Švarc r. Dohte, 88; Franjo Veselko, up. prof., Dravljica — Lj., Franc Gliha, borec za sev. mejo, Šmarje — Sap; Martin Franko, šmarje pri Šentjernej; Jože Hostnik, 44, gozdni delavec, Lupince; Franc Skubic, 50, Gornje Kamence pri Novem mestu; Milena Seško r. Završek, Dob pri Domalah; Marija Mele r. Jurjevič, posestnica, Pesje; Franc Krampelj, up., Novo mesto; Gabrijela Farkaš, Stara nova vas pri Križevcih.

Neprijetni obisk

Pred tedni se je uporni francoski škof msgr. Marcel Lefebvre odpravil na potovanje po Ameriki. Obiskal je bil že Združene države, se nameril v Mehiko, pa mu vlada ni dovolila vstopa, oziroma je napovedala, da mu bodo odrekli vizum, nakar je odpotoval v Kolumbijo. Od tam je šel v Čile in napovedal obisk v Argentino. Res je prišel v Buenos Aires, in od tu se je vrnil z ladjo v Pariz pretekli tork 26. t. m.

Kdo je in kaj hoče Marcel Lefebvre? Svoj čas smo v našem listu že pisali o njem in njegovih protirimskih izgredivih. Je to človek (rojen je bil 2. novembra 1905, ima torej 71 let), ki je dolga leta delal za Cerkev in širjenje Kristusovega kraljestva na zemlji. Bil je misijonar v Afriki, škof v Dakarju in Tulah. Deloval je tudi v vatikanski diplomatski službi. Bil je eden vzornih katoliških škofov.

Tako se je začelo

Problem med Lefebvrom in Vatikanom se je pričel takorekoč ob samem pričetku II. vatikanskega koncila. Med zasedenjem je škof zavzemal skrajne položaje med tistimi, ki so se upirali vsaki spremembi v Cerkvi. Vendar je skupaj z drugimi podpisal koncilске dokumente. Ko pa se je koncil končal, je začel njegov upor.

Že leta 1960 je začel gibanje, da bi

sklicali nov koncil, ki naj bi popravil, kar je „zakrivil“ Vatikan II. Upiral se je vsaki spremembi v liturgiji in tudi v ta namen ustanovil duhovniško bratovščino Pija X., katere cilj naj bi bil ohranjanje cerkvene tradicije in boj za to tradicijo. Ni sprejel „nove maše“, še naprej obredoval po latinsko, itd., itd.

A v tem ni njegova glavna napaka. Mnogo duhovnikov in prenekateri škof še danes (od časa do časa) mašujejo latinsko, ali uporabljajo predkoncilске obrede. A to delajo pač zaradi vsečnosti do večstoletne tradicije, kot izraz upora proti papežu. Kajti Marcel Lefebvre je, iz prvotnega svojevoljnega položaja tradicionalista, prešel v odkrit upor proti Pavlu VI. Vsi papeževi pozivi, vse prošnje, vsako povabilo k „znaku pokorščine“ je pri njem rodilo prav nasproten sad. Kočno je bila razpuščena njegova „bratovščina“, a škof se je utrdil v Ecomu, v švic, kjer deluje njegovo semenišče. Tam je pričel vzgajati, najprej s privoljenjem krajevnega škofa, nato proti njegovi volji in proti izrecnim ukazom iz Vatikana mlade duhovnike v tradicionalističnem duhu.

Najhujši so njegovi napadi na Vatikan, v katerih obtožuje sveti, Sedež, da je podlegel masonski in komunistični infiltraciji. Dolgi papeža, da vodi Cerkev v protestantizem in hujska vernike v upor proti papežu. Zaradi nenehnega kr-

SLOVENC V ARGENTINI

Osebnosti:

Nova slovenska diplomanta: Miha Barle, licenciat v administraciji podjetij, je dne 13. julija t. l. diplomiral na katoliški univerzi Buenos Aires za javnega knjigovodjo. Čestitamo novemu slovenskemu diplomantu.

Na tehnični fakulteti državne univerze v Buenos Airesu pa je prejel diplomsko gradbenega inženirja Jože Novak iz Villa Bosch. Prisrčno čestitamo!

TUCUMAN

Spomin naših junakov

Tudi v Tucumanu smo se Slovenci spomnili smrti vseh tistih, ki so v času komunistične revolucije v Sloveniji in po njej — po vetrinski tragediji — padli kot žrtve brezbožnega komunizma. Pri nedeljski sveti maši, ki jo je imel Ivan Urbanč, župnik iz Trancasa, se je spomnil vseh teh, ki jim je trpljenje Kristusovo v velikonočnem času pomagalo prenašati njihovo lastno trpljenje in jih je hrana sv. Rešnjega telesa krepila v veri in v borbi proti zlu in brezbožnosti. Ta božja hrana jim je dajala moč tudi, ko so korakali v smrt s pesmijo in molitvijo. Kristus je korakal z njimi, Kristusove roke so bile povezane z bodečimi žicami z rokami naših bratov, naših junakov, in Kristus je padal z njimi v brezna, zadet od morilskih krogel. Kristus je živel z njimi in umiral z njimi, zaradi katerega so dali svoja mlada življenja.

Zato je pričal: Ko se je zbral štajerski bataljon 11. junija leta 1942 ob eni po polnoči v gozdu nad sv. Joštom v Stopiški fari v številu 121 mož in fantov, sem nosil v petki Gospoda v sv. Rešnjem telesu v gozd. Fantje — urejeni po vojaško — med močnimi hrastmi in vitkimi jelkami, so ga sprejemali ponižno kot ovce in hodili z Njim kot neustrašeni levi v borbe. Borili so se z vero v Njega, borili so se za svoj dom, prelivali svojo kri za slovenski narod. Od tedaj do 1945. leta je šlo na tisoče domobrancev v smrt. Stopiška fara je ostala po junijski tragediji brez fantov in mož.

Tako so se tudi tucumanski Slovenci spomnili v molitvi vseh teh žrtv komunistične revolucije.

SAN MARTIN

Mauserjev večer

V soboto, 23. julija je bil v Slovenskem domu v San Martinu zelo lepo uspel „Mauserjev večer“ v poastitev spomina Karla Mauserja ob polletnici njegove smrti. V cerkvi zavoda Presv. Srca je bila najprej sv. maša za dušnico, ki jo je daroval domači dušni pastir g. župnik Franc Bergant.

Po končani službi božji so se rojaki zbrali v domu, kjer je bila pripravljena razstava Mauserjevih del in njegova slika, okrašena s slovensko zastavo. Proslavo je začel kulturni referent doma Stanko Oberžan, ki je v svojih uvodnih besedah povedal, da je bil rajni Karel Mauser velik prijatelj doma, da ga je večkrat obiskal in na domovih prireditvah tudi govoril. Odbor Slovenskega doma ga je za njegovo veliko kulturno delo imenoval za svojega častnega člana in odšel bo v domu na častnem mestu visela njegova slika. Pozval je navzoče, naj segajo po njegovih knjigah, iz katerih veje pravi slovenski duh.

Slovenski pevski zbor iz San Martina je v svoji polni zasedbi pod vodstvom pevovodje Vinka Klemenčiča krepko zapel troje pesmi. Prvo — „Tja pojdem“, katero je v počastitev spomina na Karla Mauserja spesnil pesnik Marijan Jakopič, je v narodnem duhu uglašil ing. Gorenšek in je bila prvič predva-

jana v Argentini. Sledila je koroška „Tam, kjer teče bistra Zilja“ in „Nazaj v planinski raj“. Gdč. Irena Rupnik je z občutkom prebrala iz knjige Na ozarh črtico „Pozdrav razkropljenim rojakom“. Janez Filipič pa je krepko deklamiral Mauserjevo pesem „Pismo“.

Za govornika na tem večeru je sammartinski dom naprosil dr. Tineta Debeljaka, najboljšega poznavalca pisatelja Mauserja. Dr. Debeljak je najprej orisal njegovo življenjsko pot, nato pa podrobno razčlenil njegova dela. Omenil je njegovo ljubezen do koroških Slovencev, za katere je napisal vrsto povesti in črtic. Poudaril je še to, da ni Mauser samo eden izmed naših najbolj priljubljenih pisateljev, ampak da je tudi velik pesnik — Za zaključek je Maks Nose prebral Mauserjevo globoko črtico „Vetrinjska cerkev“, ki je po zaslugi odličnega recitatorja napravila na vse navzoče najgloblji vtis. Nato je bil še predvajan trak z govorom Karla Mauserja, ki ga je poslal rojakom v Mendoza. Mnogim je glas dobrega Mauserja privabil solze v oči. — S tem je bila lepa pijetna proslava zaključena. Naj omenimo, da sta se proslave udeležila med drugimi tudi dr. Klopčič iz Toronta in g. Rudi Hirschegger iz Mendoze.

IX. mladinski dan

V nedeljo 17. julija je bil v San Martinu IX. mladinski dan ob veliki udeležbi in lepem sončnem dnevu.

Že zgodaj zjutraj so začeli prihajati dekleta in fantje, da so odigrali tekme v odbojki. Ob pol dvanajstih je sammartinski dušni pastir g. Franc Bergant daroval sv. mašo za navzoče. Po sv. maši so se poselili k mizam, kjer so dekleta postregla z okusnim kosilom. Kmalu po kosilu so se nadaljevale tekme v odbojki, ki so končale šele po sedmi uri zvečer. Po končanih tekmah je mladina iz San Martina pripravila vse potrebno za kulturni program. Pričela ga je gdč. Marija Zagar, ki je napovedovala posamezne točke. Najprej je pozdravil navzoče, med katerimi so se nahajali tudi predsednik Zedinjene Slovenije Marjan Loboda s soprogo ter predstavniki raznih Domov, zvezni predsednik SFZ Miha Potočnik in v govoru poudaril, da smo Slovenci protikomunisti ter pozval na združitev vse mladine. Nato so sammartinska dekleta zapela tri pesmi. Sledil je govor predsednice zveznega odbora SDO gdč. Mari Groznik, ki je med drugim podala te misli: Čas je, da se starejši in mladi zedinimo v pravo slovensko skupnost. Mladi imamo moč in voljo za delo, starejši pa ideje in izkušnje. Z združenimi močmi bomo lahko dosegli vse. — Mladenke pod vodstvom prof. Zupana so nastopile z rajalno vajo, starejša dekleta pa z ritmično. Za konec sta športna referentka Elizabeta Grom in predsednik Miha Potočnik razdelila pokala zmagovalcem v odbojki: enega so prejela dekleta iz San Martina, drugega pa fantje iz Ramos Mejie.

Mladinski dan se je zaključil s prostozabavo in plesom ob zvokih orkestra „Triglav“.

M. Lenarčič

Liga Žena-Mati v San Martinu je v sredo 20. t. m. spet imela svoj redni mesečni sestanek. Ga. Lina Matičičeva je predavala „O obiskovanju bolnikov“. Žene so predavanju z zanimanjem sledile in po predavanju se je razvila živahna debata. — Prihodnji sestanek bo izjemoma v četrtek, 18. avgusta. Vabljenе vse sammartinske žene in dekleta!

PORAVNAJTE ZAOSTALO NAROČNINO!

danjemu glavarju Pavlu VI. Če je Lefebvre mislil, da bo tu nabral pristašev za svojo borbo za ohranjanje „tradicije“, se je pač zmotil. Tukajšnji živel je res ljubitelj raznih tradicij, a med te v prvi vrsti spada najdoslednejša vdanost Kristusovemu nasledniku na zemlji.

Ko je Lefebvre spoznal to dejstvo, je nekoliko spremenil svoj nastop. Neprenehno je trdil, da je pokoren svetemu sedežu in papežu. V Buenos Airesu je celo izjavil, da se smatra za „najpokornejšega papeževga sina“. (Na to je prišel komentar vatikanskega radia, češ, da mu sedaj pač manjka samo še, da to pokorščino dokaže z dejanji). On da prosi papeža le, naj bo pravi papež, vreden naslednik svetega Petra in branitelj pravega cerkvenega izročila. Kdo pa naj razsodi, kaj je prav ali ne? Lefebvre je na časnikarsko vprašanje odgovoril, da on ostane na svoji poziciji, čeprav bi se moral zoperstaviti vsem ostalim škofom sveta (in seveda papežu).

Tako v Lefebvrovih izjavah, kot v njegovem celotnem nastopu, je polno nasprotij. Ta grede tako daleč, da se nekateri že sprašujejo, če ni to posledica kake bolezni. Po drugi strani pa mnogi konservativni krogi, ki jim Lefebvrova pozicija služi v njih osebne namene, izrabljajo ta žalostni pojav. Med verniki, ki slede upornemu škofu, so tudi taki, ki so resnično prepričani, da branijo pravo vero proti krivoverstvu, ki se je nastanilo v Rimu.

ODMEVI POČITNISKE KOLONIJE ZEDINJENE SLOVENIJE

Ljubi mali Slovenci in Slovenke v Argentini!

Leto 1977 se bo zdaj zdaj prevesilo v drugo polovico, jaz pa vam za vašo voščila iz Doma dr. Hanželiča v Cordobi 7. januarja 1977 šele danes izrekam zahvalo. Vsakovrstno in neodložljivo delo je vaše pismo, žal, odrinilo med druga. Zdaj, ko so pri nas v Evropi najdaljši dnevi in že uživam slovske počitnice, sem ga vnovič prebral in napolnil me je z isto srečo ko prvič.

Sedemindeset mladih rok je napisalo svojih sedemindeset slovenskih imen sredi čisto tujega sveta! Kdor vas je toliko zbral in vam vepil tolikega duha enotnosti, vas ima resnično rad. Zdi se mi, da kar slišim vaš brezskrbni otroški živčav pa veseli smeh in da vidim vaše nedolžne oči. Te oči začudene in srečne odkrivajo svet, ki je bil vašim staršem ob prihodu v novo domovino tako tuja dežela. Oni še pomnijo Evropo, kjer jim je stekla

(Nad. na 4. str.)

VOLITVE V SABOR HRVATSKEGA NARODNEGA VIJEČA

Kakor poroča Nova Hrvatska, je volivna komisija za volitve v Hrvatski Narodni Sabor 9. julija v New Yorku prešla glasove in objavila imena 30 izvoljenih članov v Sabor. To so: Bruno Bušić, dr. Ivo Korský, Ragib Avdić, Hrvoje Lun, Janko Skrbir, dr. Vjekoslav Vrančić, prof. Kazimir Katalinić, Reis Kerim, fra. Ante Čuvalo, prof. Bogdan Radica, Franjo Mikulić, Alojzija Buconjić, dr. Ivan Jelč, Zlatko Markus, Sime Letina, dr. Miljenko Barbarić, Jakša Kušan, prof. Danijel Crljen, Ragib Zukić, Stipe Bilandžić, Miro Gal, dr. Ernest Bauer, dr. Dinko Šuljak, dr. Milan Blažeković, fra. dr. Castimir Majić, Tomislav Mičić, Krunoslav Mašina, inž. Ivica Bekavac, Neda Šarić-Rosandić, prof. Vinko Nikolić. Največ glasov je dobil Bruno Bušić, to je 3.719; najmanj pa prof. Vinčo Nikolić, to je 1.454.

Nova Hrvatska v uvodnem članku poudarja, da je vladalo za volitve veliko zanimanje. Nato pa pravi, da to ne pomeni, da bi mogli biti Hrvatje z rezultatom zadovoljni. Nasprotno. Že na prvi pogled se vidi, da so volivci volili bolj tista imena, ki so v javnosti poznana bodisi, da so na dobrem ali slabem glasu, ali so se slepo držali nekih seznamov ali priporočil in volili posameznike, ki niti v svojih krogih niso poznani. Eno in drugo dokazuje, da večina volivcev ni zadosti poznala vseh kandidatov, kar pojasnjuje dejstvo, da v Sabor ni bila izvoljena cela vrsta kandidatov, ki imajo prvorazredne sposobnosti in bi njihovo znanje moglo biti zelo koristno k nadaljnjemu demokratičnemu razvoju Hrvatskega Narodnega Vijeća. Uvodničar je mnenja, da je za prihodnje volitve nujno spremeniti volivni pravilnik.

Kaj sedaj?

Lefebvrova zadeva je v Rimu, kjer jo proučuje Kongregacija za vero. Ni verjetno, da bi v kratkem času prišlo do razsodbe. Tudi ni še jasno, če bodo uporna škofa izobčili iz Cerkev ali ne. Čas očitno deluje proti Lefebvru, kajti ta ne le da ne obžaluje svojih dosedanjih dejanj, marveč jih dan za dnem ponavlja. Na potovanju po Ameriki je mnogokrat maševal. Kjer ni mogel tega storiti v cerkvi (npr. v Argentini), je to delal na prostem ali v privatnih stanovanjih. To je sicer kaj malo tradicionalno, a je pač ena izmed tistih Lefebvrovih nasprotij.

Prav tako misli škof ustanoviti še več upornih semenišč. Med temi tudi enega v Argentini. Tu bo pa začel v novo težavo, kjer se bo moral odločiti, ali ostane v katoliški cerkvi, ali ne. Ni namreč verjetno, da bi mu kateri izmed argentinskih škofov dal dovoljenje. Ustanoviti bi ga torej moral izven uradne argentinske katoliške skupnosti. A pred tukajšnjimi državnimi oblastmi ga v tem primeru ne bi mogel vpisati kot katoliško semenišče, marveč bi tej „svoji“ Cerkvi moral dati drugo ime. Bo to storil on, ki stalno zatruje, da noče lastne Cerkev, ne povzroči razkola, da je in bo ostal v katoliški Cerkvi? Verjetno nihče ne ve, niti Lefebvre. Gotovo pa ve Bog; Kristusova Cerkev je že prestala premasikateriga „Lefebvra“, in Bog bo Petrovo barko gotovo obvaroval tega viharčka.

ODMEVI KOLONIJE
(Nad. s 3. str.)

zibka in so preživeli detinstvo. Vi pa ste že „Argentinci“ in vaša domovina je Argentina.

Toda rodili ste se kot Slovenci in vaše prve besede so bile slovenske. Slovenska beseda v govorjenju in pisanju vas povezuje tudi zdaj, ko družno do-
raščate. V prostrani neslovenski deželi ste kot nenavadna cvetica na gredi: po barvi, vonju in obliki drugačna od vseh drugih. Ostanite zvesti tej svoji dragoceni posebnosti! Ostanite v prijateljski povezavi med sabo! Naj vas beseda, ki ste jo slišali doma, spremlja v življenju vedno bogatejša in lepša! Dokler jo boste govorili, se boste spominjali čudovitih otroških let, ko ste se v jezi-

kovnih težajih in v počitniških kolonijah ne le spopolnjevali v slovenščini, marveč si tudi oblikovali srca in značaj.

Berem in berem vaša ljuba imena v voščilnem pismu. Boga hvalim za to zeleno in cvetočo argentinsko vejico našega malega slovenskega naroda. Kolikor imen, toliko src in obenem poguma, da boste čilo premagovali težave, ko ob sebi ne boste imeli več ne staršev niti vzgojiteljev!

S to željo in s tem klicem k zvestobi vas, dragoceni mladi rod argentinskih Slovencev,

načtoplejšje pozdravljam iz Evrope, z zunanjega roba svoje rojstne domovine!

Vinko Beličič l. r.

Opčine (Trst), 26. junija 1977

SLOVENCIPOSVETU

GILBERT (ZDA)

Spominska proslava

Društvo slovenskih protikomunističnih borcev na Gilbertu, Minnesota, je za dne 12. junija t.l. pripravilo spominsko proslavo za padle in pobite junake. Najprej je bila v cerkvi sv. Jožefa sv. maša zadušnica za vse junake. Daroval jo je domači župnik in duhovni vodja DSPB g. Janez Sušteršič. Po maši so se rojaki, ki so prihili na to proslavo v velikem številu, podali v cerkveno dvorano, kjer se je vršil drugi del proslave. Začel se je s pesmijo „Oče, mati“. Sledil je lep in globok govor g. Janeza Sušteršiča, ki je spomnil navzoče na tragedijo pred 32 leti in naše naloge, ki so s tem v zvezi. — Po zaključku prireditve so gospodinje postregle vse navzoče s kavo in prigrizkom.

AVSTRALIJA

Slovansko praznovanje

Na prvo junijsko nedeljo so imeli v Sydneyju slovansko praznovanje svetih

bratov Cirila in Metoda. V ukrajinski cerkvi so se zbrali zastopniki slovenskih narodov: Slovenci, Hrvati, Bolgari, Čehi, Slovaki, Poljaki in Ukrajinci. Vsak je imel v svojem jeziku dveminutni govor. Glavni govor pa je imel ukrajinski škof Ivan Praško. Po dveurni veličastni liturgiji po vzhodnem obredu so se ljudje podali v ukrajinsko dvorano kjer je bil kulturni spored, na katerem so sodelovali tudi Slovenci. Bil je to lep praznik slovanske vzajemnosti.

PO ŠPORTNEM SVETU

33. SVETOVNO PRVENSTVO v sabljanju se je preteklo nedeljo zaključilo v Buenos Airesu. Zadnja disciplina je bila ekipno prvenstvo v meču. Prvo mesto je zasedla švedska z zmago na Svico z 9:4 tretje mesto je pripadlo Sovjetski zvezi, četrto pa Madžarski. V fletu je zmagala ekipa ZR Nemčije, ki je v finalu premagala Italijo. Dvoboj se je končal neodločeno 8:8, vendar je

po številu zadetkov bila Nemčija prva s 62:55. Tretje mesto si je zagotovila Sovjetska zveza z zmago nad Poljsko z 8:6. V sablji pa je prvo mesto osvojila Sovjetska zveza, drugo je pripadlo Romuniji, tretje Madžarski in četrto Italiji. V damskem fletu je svetovno prvenstvo osvojila Sovjetska zveza pred ZR Nemčijo, Romunijo in Madžarsko.

HRVAT MATE PARLOV, iz Pulja, evropski boksarski prvak polteške kategorije se pripravlja na spopad z Argentincem Miguelom Angelom Cuelom, ki je svetovni prvak te kategorije. Srečala se bosta v Milanu v začetku oktobra.

V SKOPJU je bil cilj 33. kolesarske dirke „Po Jugoslaviji“. Prvo mesto je zasedel Gusjatnikov (SZ) pred Francoskom Bodierjem; najboljši jugoslovanski kolesar pa je bil Slovenec Bojan Ropret, ki se je uvrstil na 12. mesto. Sovjetska zveza je tudi v ekipnem tekmovalju zasedla prvo mesto pred švedsko, ČSSR, Jugoslavijo in Francijo. Nastopilo je 15 ekip iz 11 držav.

V RICHMONDU, ZDA, je na atletskem dvoboju med SZ in ZDA 18-letni sovjetski skakalec v višino Vladimir Jaščenko postavil nov svetovni rekord z 233 cm. Prejšnji rekord Dwighta Stonesa (ZDA) je izboljšal za en centimeter. Na prvenstvu Nemške demokratične republike je v teku na 100 metrov Rosemarie Ackermann postavila nov svetovni rekord (z elektronskim merjenjem) 10,88 in kot prva ženska premagala magično mejo 11 sekund. Prejšnji rekord je imela Richterjeva (ZNR) z 11,01.

NA POLETNEM VEČESLALÓMU blizu Grenobla je zmagal francoski smučar Vion pred Popangelovim (Bol.) in pred Bojanom Križajem; Strel je bil šesti, Tone Kozelj pa sedmi. Ekipno se je uvrstila na prvo mesto — jugoslovanska ekipa pred Francijo, Bolgarijo, ZRN, Kanado, ZDA in Madžarsko.

OBVESTILA

SOBOTA, 30. julija:
SKAS — predavanje prof. dr. M. Komarja v okviru študijskega ciklusa ob 16. uri v Slovenski hiši.

NEDELJA, 31. julija:
Obletnica društva Slovenska vas. — Celodnevna prireditev.

Žegnanje
v San Martinu

V NEDELJO, 14. AVGUSTA

Ob 8.30 v kolegiju Presv. Srca sv. maša, ki jo bo daroval sanmartinski škof msgr. Menéndez.

Ob 12.00 skupno kosilo v Domu. Za kosilo si nabavite nakaznice pri odbornikih Doma.

Prireditve
na Pristavi

Društvo Slovenska Pristava pripravlja in vabi na naslednje prireditve:

1. Nedelja, 7. avgusta 1977 - ves dan
OTROŠKI DAN

Ob 13.00 družinski asado
Ob 15.30 otroška tombola

Prirejata SFZ-SDO
Vabljeni vsi otroci!

2. Sobota, 13. avgusta 1977, ob 19.30

CANKARJEVA PROSLAVA

Govori ga. Iva Vivodova

3. Sobota, 27. avgusta 1977, ob 19.30

Veseloigra

J. B. Moliere

„NAMISLJENI BOLNIK“

Igrajo člani SFZ in članice SDO
Režija: Miha Gaser

4. Sobota, 3. septembra 1977, ob 19.30

Ponovitev veseloigre

„NAMISLJENI BOLNIK“

PODRUŽNICE:

EZEIZA

Ruta 205 (nasproti postaje)
Tel. 295-1197

C. SPEGAZZINI

Av. 25 de Mayo 136

SAN JUSTO

Almafuerte 3230

(eno kvadro od občine)

SREDA, 3. avgusta:

Zveza slovenskih mater in žena vabi vse žene in dekleta na zanimivo predavanje ge. Mire Eckerjeve, ki bo v Slovenski hiši ob 17 uri.

ČETRTEK, 4. avgusta:

Odbojkaška tekma „Zedinjena Slovenija“ — Club Atlético (4. kat.) ob 21.30, na igrišču ul. Arieta 2967, San Justo.

SOBOTA, 6. avgusta:

Petošolci Slov. srednješolskega tečaja ravn. M. Bajuka vabijo na veselo srečanje s plesom, ki bo v Slomškovem domu ob 20. uri.

V Slovenski hiši ob 20. uri ponovitev veseloigre Utopljenec.

NEDELJA, 7. avgusta:

Mladinska maša in zvezni sestanek SDO in SFZ v Slovenski hiši. Predaval bo univ. prof. dr. Milan Komar.

Družinska nedelja v Našem domu v San Justo ob 16. uri.

V Slomškovem domu družinska nedelja s predavanjem univ. prof. dr. Vinke Brumna: „Kaj in kako naj bremo“.

Sestanek Zbora zaupnikov Slovenske ljudske stranke (SLS) ob 10.30 uri v Slovenski hiši.

Na Pristavi v Castelarju otroški dan.

PETEK, 12. avgusta:

Slovenska kulturna akcija: III. kulturni večer, bogoslovni odsek. Predava dr. Mirko Gogala: „O evangelizaciji današnjega sveta.“ Mala dvorana Slovenske hiše ob 20. uri.

SOBOTA, 13. avgusta:

V Slomškovem domu ob 19 uri spominski KALANOV VEČER ob 10-letnici smrti dušnega pastirja župnika Janeza Kalana.

NEDELJA, 14. avgusta:

V San Martinu žegnanje s sv. mašo in skupnim kosilom.

Na Pristavi Cankarjeva proslava ob 11. uri. Govori ga. Iva Vivodova.

V Carapachayu mladinski dan s celodnevno prireditvijo.

SOBOTA, 20. avgusta:

Pevsko-zborovski festival, ki ga organizirata zvezna odbora SDO in SFZ v Slovenski hiši.

V Slomškovem domu turnir odbojke.

NEDELJA, 21. avgusta:

Slovenski romanje k Materi božji v Lourdes.

NEDELJA, 31. JULIJA OB 10

Občni zbor
Zavetišča
dr. G. Rožmana

V ZAVETIŠČU — SAN JUSTO

Po občnem zboru kosilo.

Prijave sprejemajo odborniki.

ESLOVENIA LIBRE

Editor responsable: Miloš Stare

Redacción y Administración:

Ramón L. Falcón 4158

1407 Buenos Aires,

Argentina

T. E. 69-9503

Uredniški odbor:

Miloš Stare, Pavel Fajdiga,

dr. Tine Debeljak, Slavimir Batagelj

in Tone Mizerit

Correo
Argentino
Central (B)

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 5775

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 3824

Registro Nacional de la Propiedad
Intelectual N° 1.362.266

Naročnina Svobodne Slovenije za l. 1977 za Argentino: \$ 3.500.— (350.000), pri pošiljanju po pošti \$ 3.600.— (360.000); ZDA in Kanada pri pošiljanju z avionsko pošto 24 USA dol.; obmejne države Argentine 18 USA dol.; Avstralija 30 USA dol.; Evropa 27 USA dol.; ZDA, Kanada in Evropa za pošiljanje z navadno pošto 18 USA dol.

Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, 1101 Buenos Aires, T. E. 33-7213.

JAVNI NOTAR

FRANCISCO RAUL
CASCANTE

Escribano Público

Cangallo 1642 Buenos Aires

Pta. baja, ofic. 2

T. E. 35-8827

Prof. dr. JUAN
JESUS BLASNIK

specialist za ortopedijo
in travmatologijo

Marcelo T. de Alvear 1241, pta. baja

Capital Federal

Tel. 41-1413

Ordinira v torek, četrtek in soboto
od 17. do 20. Zahtevati določitev
ure na privatni telefon 628-4188.

DRUŠTVENI OGLASNIK

Seja medorganizacijskega sveta bo v petek, 29. julija ob 20. uri v prostorih Zedinjene Slovenije.

Vsem znancem in prijateljem sporočamo žalostno vest, da nas je v 94 letu dne 22. julija za vedno zapustil naš dragi oče, stari oče, brat in tast

ing. Gustav Zemanek

Pokopali smo ga 23. julija na pokopališču Chacarita.

Zahvaljujemo se vsem, ki so pokojnika spremili na zadnji poti, posebno še g. Jožetu Škerbcu za molitve ob krsti in msgr. Antonu Oreharju za vodstvo pogreba.

Žalujoči:

hčerki: Sonja in Ruža

vnuka: Ivan in Majda por. Huergo

zeta: dr. Maks Virnik in Silverij Šuc

sestra: Ička

in ostalo sorodstvo.

Sv. maša zadušnica bo za pokojnega dne 11. avgusta v cerkvi Marije Pomagaj ob 19. uri.
Buenos Aires, New York.

ha...

ha...

Mladinski odrski odsek Carapachay

vam nudi obilo zdravega smeja z veseloigro

UTOPLJENEC

Avtor: Ivan N. Nestory

Režija: Martin Kovačič

V soboto, 6. avgusta, ob 20. uri

v Slovenski hiši

Ramón L. Falcón 4158

ha...

ha...

Petošolci Slov. sred. tečaja ravn. M. Bajuka

Vas prisrčno vabimo

NA VESELO SREČANJE

v soboto, 6. avgusta, v Slomškovem domu

Castelli 28 - Ramos Mejía

Pridite! Preživeli boste lep večer z nami in pripomogli k našemu taborjenju ob sklepu šolskega leta.

Začeli bomo ob 20. uri.

OSREDNJA HIŠA:

LOMAS DE ZAMORA

Av. Hipólito Yrigoyen 8854/62

Tel.: 243-2291

(med Boedo in Sáenz)



Vse za dom

— Pohištvo

— Dekoracije